

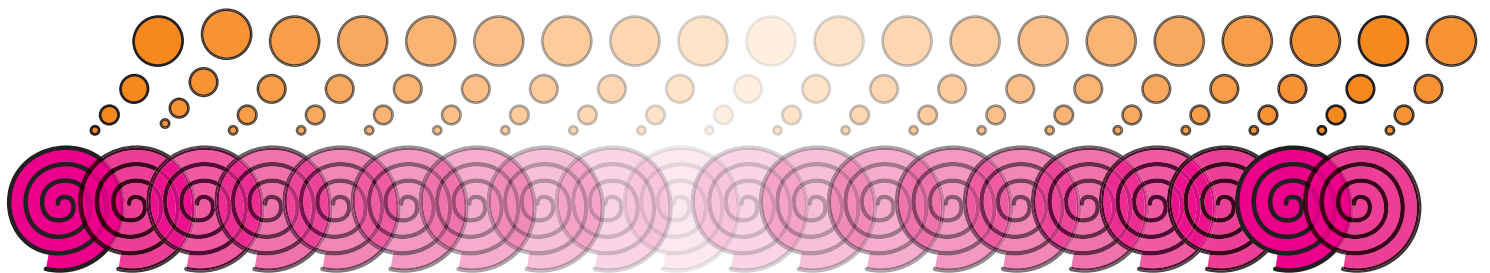
Irudimenean

Juan Ramón Makuso

IRUDIMENEAN I

Irudia. Irudimenaren hasierako txertoa.
Eta zure aurpegia ilargiaren isla.
Marrazkia umearen hatz artean.
Marra. Kolorea. Bidaiaren azken helmuga
bidaiaririk ez zegoen geltokian.
Azken besarkada. Bi ezpain eta bakardadea.
Malkorik gabeko aurpegia. Aurpegia ez zen
errepidea.
Agian kale-kantoiaren zorrotasunaren ispilua
agertzen zen beltza zen ibilbidean.
Eta zu? (Hor zaudelakoan).
Botila hutsik geratu da
bakarrik zarataren erdigunean.
Basamortuak inguratzen gaitu itsasoaren
bakardadean.
Eskua luzatzen duzu isiltasunaren
garrasiaren eztean.
Irudikatzen dut itsuaren begirada itsasoa agurtzean.
Zapia astintzen du zuhaitzaren hostoak
urruntzen den lurrina kulunkatuz.
Idatzia dut maitale. Poeta dut etsai.
Zurea naiz bakarrik nagoenean.
Itacara abiatu naiz txartelik gabe

infinetua baitut helmuga oraindik abiatzea
otu ez zaidanean.
Bide bazterrean zaude Sofia eleak
sobera laztantzen zaituenean.
Agian maitasunaren izenean irudia agertzen da
ispiluan
eta irudimenean gaztearen begiradak
maitemina du helmuga
eta oihartzunak ezetz dio. Maitasuna ez da.
Helmugarik gabeko bizitzan irudimena
da bidea. Orainean heriotza. Ustezkoa baita
bizitza. Eta zuk sor didazu hitza.
Hesia gainditu du poesiak.
Eta poetak ezin du gainditu bizitzaren larrimina.
Nahi dut bizi irudimenaren gainetik errealitatearen
mugan.

IRUDIMENEAN II

Nire aurrean zaude ikusten ez zaitudanean.

Elurtearen erdian belardiaren gainean

irudia dut gogoan: irudimenaz

ikustea ikusi ezin dudana.

Itsasoaren kantoian haizearen orrazea

eskaintzen didate irudimenaren lehortean. ■

